

Integrala
Maigret
SIMENON

VI

Ciinele galben
Vacanța lui Maigret
Prietenul meu Maigret
Maigret se amuză
Maigret călătorește
Maigret ezită
Maigret și femeia nebună
Maigret și domnul Charles

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2016

Georges Simenon, *Le Chien jaune*

Le Chien jaune © 1931 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Cărțile galben © 2011, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Les Vacances de Maigret*

Les Vacances de Maigret © 1947 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Vacanța lui Maigret © 2010, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Mon ami Maigret*

Mon ami Maigret © 1949 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Prietenul meu Maigret © 2010, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret s'amuse*

Maigret s'amuse © 1957 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret se amuză © 2011, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret voyage*

Maigret voyage © 1957 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret călătorește © 2011, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret hésite*

Maigret hésite © 1968 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret ezită © 2010, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *La Folle de Maigret*

La Folle de Maigret © 1970 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret și femeia nebună © 2010, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret et Monsieur Charles*

Maigret et Monsieur Charles © 1972 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret și domnul Charles © 2010, 2016 Georges Simenon Limited, all rights reserved

GEORGES SIMENON © Simenon.tm, all rights reserved.

MAIGRET © Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Cuprins

Ciinele galben	5
Vacanța lui Maigret	105
Prietenul meu Maigret	231
Maigret se amuză	349
Maigret călătorește	459
Maigret ezită	569
Maigret și femeia nebună	685
Maigret și domnul Charles	795

Întotdeauna e ridicol să faci pe bunul samaritean. O luase din Piața Ternes și o trimisese la sanatoriu. Dar nu se gîndise niciodată că salva un suflet, că „o salva de la pierzanie”.

Apoi se ocupase de ea un altul, „care semăna cu el”, după cum spusese Ginette: medicul de la sanatoriu. Oare acela sperase ceva?

Ginette devenise ce devenise. Asta o privea numai pe ea. Nu avea nici un motiv să se simtă ofensat, să simtă amărăciune din cauza asta.

Fusește dur din necesitate, pentru că astfel de femei, chiar și cele mai puțin perverse, mint așa cum respiră, uneori fără să fie nevoie, fără motiv. Iar ea nu-i spusese încă totul, era sigur. Și din cauza asta Ginette nu reușea să adoarmă. Ceva nu-i dădea pace.

O dată se ridicase din pat. Îi auzise picioarele goale pe podeaua camerei. Nu cumva venea la el? Nu era deloc imposibil, iar Maigret se pregătise în gînd să-și tragă repede pantalonii, pe care îi lăsase să cadă pe covoraș.

Dar nu venise. Auzise un pahar ciocnindu-se de ceva. Îi era sete. Sau luase o pastilă de dormit.

Maigret băuse doar o cupă de șampanie. În rest, băuse mai ales vin, apoi, Dumnezeu știe de ce, lichior de anason.

Cine comandase lichior de anason? A, da! Dentistul. Mai exact, un fost dentist, căruia nu-i reținuse numele. Încă un trăsnit. Pe insulă erau numai trăsnîți, cel puțin la *Arche de Noé*. Ori nu cumva aveau ei dreptate, iar oamenii de pe cealaltă parte a apei, de pe continent, greșeau comportindu-se altfel?

Fusește probabil un bărbat foarte bine, foarte îngrijit, pentru că avusesese un cabinet dentar într-unul dintre cartierele cele mai luxoase din Bordeaux, iar bordelezii sănătății cusrugii. Venise în Porquerolles din întîmplare, în vacanță, și de atunci plecase doar o săptămînă, cît să-și lichideze afacerile.

Nu purta guler fals. Unul din familia Morin, un pescar, îl tundea o dată pe lună. Acest Morin era numit „Morin-Frigerul”. Barba fosului dentist avea cel puțin trei zile și acesta nu-și mai îngrijea mîinile, nu mai îngrijea nimic, nu făcea nimic, doar citea, într-un fotoliu-balansoar, la umbra verandei sale.

Se căsătorise cu o fată din insulă, care, poate, fusese drăguță, dar, foarte repede, devenise enormă, cu o umbră de mustață deasupra buzelor și o voce stridentă.

Era fericit. Cel puțin așa pretindea. Spunea cu o siguranță tulburătoare:

— Veți vedea! Dacă stați un timp, o să vă îndrăgostîți nebunește de insulă, ca și ceilalți. Și atunci nu veți mai pleca.

Maigret știa că, în unele insule din Pacific, se întimpla ca albi să se lase în voia sortii, să se „indigenizeze”, cum se spunea acolo, dar nu știa că aşa ceva era posibil și la trei mile de coasta franceză.

Cind i se vorbea despre cineva, dentistul nu-l judeca decât după gradul de „indigenizare”. Dar numea asta altfel: porquerollită.

Doctorul? Pentru că era și un doctor pe insulă, pe care Maigret încă nu-l întîlnise, dar despre care lii vorbise Lechat. Picnit pînă în măduva oaselor, după spusele dentistului.

— Presupun că sunteți prieteni?

— Nu ne vedem niciodată. Ne salutăm de departe.

Este adevărat că doctorul avusesecă o „predispoziție”. Era foarte bolnav și se instalase pe insulă doar ca să se trateze. Era celibatar. Locuia singur într-o bojdeucă cu o grădină plină de flori și își facea singur menajul. Era foarte murdar la el acasă. Din cauza sănătății, nu ieșea seara, nici măcar în caz de urgență; iarna, cind se întimpla să fie frig, lucru rar, zile și chiar săptămîni întregi nu scotea nasul afară.

— Veți vedea! Veți vedea! insistă dentistul, zîmbind sarcastic. De altfel, privind în jur, v-ați făcut deja o idee despre ce-i aici. Gîndiți-vă numai că în fiecare seară e la fel.

Și, într-adevăr, era un spectacol ciudat. Nu era chiar atmosfera unei cafenele, dar nici cea a unui salon. Ținuta neglijentă te ducea mai curind cu gîndul la o serată din atelierul unui artist.

Toți se cunoșteau între ei și nici unul nu facea eforturi ca să placă celorlalți. Maiorul, care studiase la un faimos colegiu englez, se afla aici pe picior de egalitate cu un hamal ca Marcellin sau cu un personaj ca Charlot.

Din cind în cind, cineva schimba locul, partenerul.

La început, domnul Emile și Ginette stătuseră liniștiți și tăcuți la aceeași masă, lîngă tejhea, ca doi soți căsătoriți de mult timp care așteaptă un tren într-o gară. Domnul Emile își comandase, ca de obicei, ceaiul. Ginette ceruse un lichior verzui într-un păhăruț.

Uneori schimbau un cuvînt, două, cu glas potolit. Nu se auzea nimic. Se vedea doar mișcarea buzelor. Apoi, Ginette se ridicase, oftind, și se dusese să ia un joc de dame dintr-un raft, sub fonograf.

Jucau. Intuiam că aşa ar fi putut să fie în fiecare zi, anii de-a rîndul, că oamenii puteau să îmbătrînească fără să-și schimbe locul, fără să încerce să facă alte gesturi.

Probabil că, peste cinci ani, Maigret l-ar fi regăsit pe dentist în fața acelaiași pahar cu lichior de anason, zîmbind la fel ca acum,

feroce și mulțumit totodată! Charlot manevra „macaraua” cu gesturi de automat și nu exista nici un motiv să se credă că ar fi putut să se opreasă la un moment dat.

Cei doi logodnici mutau pionii pe tabla de dame, pe care, după fiecare mutare, o contemplau cu o gravitate ireală, în timp ce maiorul golea pahar după pahar, istorisindu-i tot felul de întimplări domnului Pyke.

Nimeni nu era grăbit. Nimănui nu părea să-i treacă prin minte că și miine e o zi. Cind nu avea clienți de servit, Jojo își sprijinea coatele de bar și, cu bărbia în miini, privea gînditoare drept în față. Maigret îi simți de cîteva ori ochii ațințîi asupra lui, dar, imediat ce intorcea capul, tinăra se uită în altă parte.

Paul, patronul, tot în ținută de bucătar, mergea de la o masă la alta și le făcea cîinste tuturor. Probabil că îl costa mult, dar e de crezut că, pînă la urmă, ieșea în cîstig.

Iar soția lui, o femeie măruntică, cu părul de un blond fad, cu trăsături dure, pe care abia dacă o remarcai, stătea singură la o masă și socotea incasările zilei.

— Așa e în fiecare seară, îi spusese Lechat comisarului.

— Și oamenii din insulă, adică pescarii?

— Nu prea vin după masa de seară. Pleacă pe mare înainte de răsăritul soarelui și se culcă devreme. Oricum, seara n-ar veni la *Arche de Noé*. E un fel de înțelegere tacită. După-amiază, ca și dimineață, se amestecă toată lumea. După masa de seară, oamenii din insulă, adevărații indigeni, frecventează mai curînd celelalte cafenele.

— Și ce fac?

— Nimic. Am fost să-i văd. Uneori ascultă radioul, dar asta se întimplă destul de rar. Beau un păharel în tăcere, privind în gol.

— Aici e întotdeauna atmosfera astă liniștită?

— Depinde. Așteptați. Poate să se întimplă ceva dintr-un moment în altul. E de ajuns un fleac, o frază, un păharel oferit tuturor de unul sau de altul și toți se adună și incep să vorbească în același timp.

Nu se întimplase; poate din pricina prezenței lui Maigret.

Îi era cald, deși fereastra era deschisă. Acum devenise o manie să asculte zgomotele casei. Ginette tot nu dormea. Uneori auzea pași deasupra capului. Domnul Pyke probabil că se dusese pentru a patra oară în fundul culoarului. De fiecare dată, Maigret aștepta cu un fel de spaimă vacarmul apei trase la toaletă, înainte de a încerca să adoarmă. Pentru că dormea probabil din cînd în cînd, iar somnul nu era destul de profund ca să-i steargă complet gîndurile, însă îndeajuns ca să île deformeze.

Domnul Pyke ii jucase o festă urită vorbindu-i despre olandez aşa cum făcuse la capătul digului. Acum, comisarul nu-l mai putea vedea pe de Greef decit prin prisma frazelor categorice rostite de confratele lui britanic.

Totuşi, felul în care Pyke il zugrăvise pe tânăr nu-l mulțumea. Venise și el la *Arche de Noé*, cu Anna, căreia probabil îl era somn și care, pe măsură ce timpul trecea, se lăsa tot mai mult pe umărul însoțitorului.

De Greef nu vorbea cu ea. Probabil că nu i se adresa prea des. El era masculul, șeful, iar Anna nu avea decit să-l urmeze și să se supună bunului său plac.

Bărbatul privea. Fața foarte slabă te ducea cu gîndul la un animal costeliv, la o sălbăticină.

Probabil că nici ceilalți nu erau niște mielușei, dar, incontestabil, de Greef era un animal sălbatic. Adulmeca asemenea unei fiare. Era un tic. Asculta tot ce se spunea și adulmeca. Era singura lui reacție perceptibilă.

În junglă, maiorul ar fi fost probabil un pachiderm, un elefant sau, și mai bine, un hipopotam. Dar domnul Emile? O lighioană cu dinți ascuțiti care mergea tiptil.

Era ridicol. Ce-ar fi zis domnul Pyke dacă ar fi putut să-i citească gîndurile? Ce-i drept, comisarul avea scuza că băuse mult și că era pe jumătate adormit. Dacă și-ar fi putut prevedea insomnia, ar fi băut cîteva pahare în plus, ca să se cufunde imediat într-un somn fără vise.

În fond, Lechat era un tip foarte în regulă. Atât de în regulă, încît Maigret l-ar fi dorit în serviciul lui. Însă puțin cam tânăr, puțin agitat. Se ambala ușor, ca un ciine de vinătoare care aleargă în toate direcțiile în jurul stăpinului său.

Cunoștea Sudul, de vreme ce făcea parte din brigada de la Draguignan, dar nu avusese ocazia să treacă prin Porquerolles decit o dată sau de două ori. Era pe insulă abia de trei zile și deja îl devenise familiară.

— Cei de la bordul iahtului *North Star* nu vin în fiecare seară?

— Aproape în fiecare seară. Uneori vin tîrziu. Cind marea e liniștită, obișnuiesc să se plimbe cu barca la lumina lunii.

— Doamna Wilcox și maiorul săi prieteni?

— Evită cu grijă să-și adreseze vreo vorbă și fiecare se uită la celălalt ca și cum ar fi transparent.

La urma urmelor, era explicabil. Amîndoi făceau parte din același mediu. Amîndoi, dintr-un motiv sau altul, veneau aici să se amestecă cu plebea.

Probabil că maiorul se simțea jenat că se imbăta sub privirile doamnei Wilcox, pentru că, în țara lui, gentlemanii au obiceiul să facă asta între ei, cu ușile închise.

Iar ea, în fața fostului ofițer din armata Indiilor, probabil că nu era foarte mindră de Moricourt.

Veniseră pe la unsprezece. Așa cum se întimplă aproape întotdeauna, femeia nu semăna deloc cu imaginea pe care și-o făcuse comisarul despre ea.

Își imaginase o lady, iar ea era o femeie roșcată – un roșcat artificial – care începuse să îmbătrñească; destul de grasă, avea o voce răgușită care amintea, deși era mai sonoră, de cea a maiorului Bellam. Purta o rochie de pinză, dar avea la gât un colier cu trei șiruri de perle, poate veritabile, iar pe deget un inel cu un diamant mare.

Imediat il căutase pe Maigret cu privirea. Philippe ii vorbise probabil despre comisar și, după ce se așezase la o masă, doamna Wilcox nu-și mai luase ochii de la el, vorbind în șoaptă cu însoțitorul ei.

Ce spunea? Oare și ea îl găsea gras și vulgar? Si-l imaginase ca pe un jude prim? Poate considera că nu părea foarte intelligent?

Cei doi băuseră whisky cu foarte puțin sifon. Philippe era foarte grijilu cu ea, iar atenția comisarului îl enerva. Evident că nu-i plăcea să fie văzut în exercițiul funcțiunii. Iar ea făcea înadins. În loc să-i cheme pe Jojo sau Paul, își trimitea cavalerul să-i schimbe paħarul care nu i se părea foarte curat, apoi îl făcea din nou să se ridice ca să-i aducă țigări de la bar. Ba chiar îl trimisese și afară, Dumnezeu știe pentru ce.

Tinea neapărat să-și afirme autoritatea asupra moștenitorului familiei Moricourt și, poate, cu aceeași ocazie, să arate că nu-i era rușine.

În trecere, cuplul ii salutase pe tinărul de Greef și pe însoțitoarea lui. Foarte vag. Ca și cum ar fi schimbat semne masonice.

Maiorul, contrar așteptării lui Maigret, plecase primul, demn și cu mersul nesigur, iar domnul Pyke îl însoțise o bucată de drum.

Apoi, dentistul plecase și el.

— Veți vedea! Veți vedea! ii repetase el lui Maigret, precizindu-i în scurt timp un atac de porquerollită.

Charlot, care se săturase de „macara”, se așezase călare pe un scaun în fața jucătorilor de dame și, fără să vorbească, ii indicase o mișcare sau două lui Ginette. După ce domnul Emile plecase, urcase să se culce. Ginette lăsa impresia că aștepta încuviințarea lui Maigret. În cele din urmă, se apropiase de masa lui și murmurase, schițind un zîmbet:

— Tot mai sinteți supărat pe mine?

Se vedea bine că era ostenită, iar el o sfătuise să urce să se culce. Maigret urcase imediat după ea, pentru că îl trecuse prin minte că Ginette se va duce, poate, la Charlot.

La un moment dat, pe cind încerca să adoarmă – dar poate că dormea deja și era doar un vis? –, avusese impresia că descoperise un fapt cu adevărat important.

— Nu trebuie să-l uit. Musai să mi-l amintesc miine-dimineață.

Fusese cît pe ce să se scoale ca să-l noteze pe o bucată de hirtie. Ideea îi venise ca o lumină. Era foarte ciudat. Acum era mulțumit. Își repeta: „Numai să n-o uit miine-dimineață!”

Torrentul de la toaletă se prăvăli din nou. Apoi, alte zece minute, auzi apa curgând lent în rezervor. Era exasperant. Zgomotul devinea mai puternic. Erau explozii. Maigret se ridică în capul oaselor, deschise ochii și își descoperi camera scăldată de soare, iar în cadrul ferestreii deschise se profila clopotnița mică biserică.

Exploziile veneau dinspre port. Erau rateurile motoarelor unor ambarcațiuni puse în mișcare. Toți pescarii pleau la aceeași oră. Unul dintre motoare se încăpăta să se opreasă după cîteva dudu-rituri, urmă un moment de tăcere, apoi din nou acele duduiri între-rupte, și tare ai fi dorit să faci ceva să nu se mai opreasă!

Vru să se imbrace și să iasă, dar se uită la ceasul pe care îl pusese pe noptieră și constată că era abia patru și jumătate dimineață. Mirosl era și mai tare decât în ajun, probabil din cauza umidității din zori. În casă nu se auzea nici un zgomot, ca și în piață, unde frunzele eucaliptilor erau nemîșcate în lumina soarelui ce se ridică la răsărit. Se auzeau doar motoarele din port și din cind în cind cite o voce, apoi duduiful motoarelor se pierdu în depărtare și în aer stârui mult timp doar un fel de vibrație.

Cind deschise din nou ochii, un alt mirosl li aminti toate diminetele din copilăria lui, miroslul de cafea proaspătă, iar în cele mai multe dintre încăperile casei se auzeau zgomote; în piață răsunau pași, roabele scîrțiau pe pietrișul drumului.

Se gîndi imediat că trebuia să-și amintească ceva esențial, dar nu-și aminti nimic precis. Avea gura cleioasă din cauza lichiorului de anason. Căută un buton de sonerie cu speranța că va putea cere să i se aducă cafea. Dar nu găsi. Își imbrăcă pantalonii, cămașa, își puse papucii, dădu cu pieptenele prin păr și deschise ușa. Un mirosl puternic de parfum și de săpun venea dinspre camera în care dormise Ginette, care probabil că își făcea toaleta.